

โลกกับกรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๐

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

โลกเป็นความจำเป็นนะ เห็นด้วย อย่างเกิดมามีความจำเป็น อย่างการศึกษา การเล่าเรียน ดังนั้นเพราะโลก ของในโลกนี้มันเป็นของบำรุงความสุขแก่ร่างกาย ความจำเป็นของโลก ความจำเป็นของกายใจ อย่างวัตถุทุกอย่างเป็นความจำเป็นของกาย ทุกอย่างมีความจำเป็นหมด เราจะลบมันไม่ได้ ลบไม่ได้หรอก ต้องยอมรับความเป็นจริง

แต่ ! กรรมะ เวลากรรมะมันลบล้างที่นี้ไง ลบล้างความยึดมั่นถือมั่นทั้งหมด ของพวกนี้เป็นของสมมุติ เป็นโลกียะกับโลกุตระใจใหม่ ของที่เป็นโลกียะมันเป็นของชั่วคราวใจ อย่างเช่น ชีวิตนี้ก็ชั่วคราว ของใช้ก็ชั่วคราว

แต่กรรมะนี่นะมันให้เราปล่อยวางพวกนี้ เราก็อยู่ในโลกสมมุตินี้แหละ แต่มันก็ใช้ประโยชน์ด้วยประโยชน์ทั้งหมดใจใหม่ เราไม่ใช้ประโยชน์ก็เป็นโทษนะ เราใช้ประโยชน์อยู่แล้วเกิดมีโทษขึ้นมาครั้งหนึ่ง เราไม่ได้ใช้ประโยชน์ทั้งหมด ความยึดติดของเรา ความแสวงหา ความอยาก ความเสียใจ ความนี้ นี่เราใช้ประโยชน์ เราได้ประโยชน์มาแล้วเราก็ได้โทษมาด้วย

กรรมะนี่ใช้ประโยชน์ล้วนๆ ไม่มีโทษเลย ไม่มีโทษเลย นี่ก็ว่าถ้ามันเป็นไปตามที่ว่ามันนะ ว่าเราทำงานไป เราได้ยศถาบรรดาศักดิ์ขึ้นมาตามเป็นกรรม ตามกรรมนะ เราได้ตามเป็นกรรม ถูกต้อง ! ไม่ผิดเลย โลกนี้ก็ไม่ผิด แต่นี่ว่ากรรมะเราสอน สอนตรงนี้ตรงที่ว่ามันแสวงหาหรืออยากจนแบบว่าเราต้องร่ำร้อนจนเกินไปเห็นไหม

ความอยากนั้นเป็นตัณหา แต่ความจำเป็นปัจจัย ๔ ไม่ใช่ตัณหา ! ไม่ใช่ตัณหา ! ปัจจัย ๔ นี้หามาเลี้ยงชีวิต ทุกคนว่า.. ตัณหาแล้วพระหามาทำไม พระไปบิณฑบาตมาทำไม เพราะมันมีร่างกายแล้วนี้เป็นสมมุติ แต่สมมุตินี้ก็มาเปรียบกับสีเห็นไหม สีนี้ถ้าเรา

เอามาเทหรือเลอะเสื้อผ้าเรามันจะสกปรกไปหมดเลย แต่ทำไมเอามาทาสีบ้าน เขามาทาสีให้มันสวยงามทำไมมันสวยขึ้นมาละ

วิชาการเป็นอย่างนั้น ความรู้ทางโลกเป็นอย่างนั้น ให้ประโยชน์เราทั้งหมดเลย ให้ประโยชน์เห็นใหม่ แต่ ! แต่เกิดโทษตรงว่า ตรงเวลาโกรธเวลาแค้นกันเห็นใหม่ คนมีความรู้มาก มันก็แกล้งกันสิ วางยากันสิ ข้าราชการผู้ใหญ่วางยาจนหลุดจากตำแหน่งเลยเห็นใหม่ นั่นเกิดจากอะไร

นี่เห็นใหม่ ปัญญาดีมาก ถ้าใช้เป็นโลกใจ ใช้เป็นการฟาดฟันกันนะ แปลก ! นี่ถ้าเป็นธรรมละ โลกนี้ คำว่าโลกนี้ไม่ใช่โลกมนุษย์นะ เทวดาก็เป็น โลกเพราะกามโลกใจ คำว่าโลกนี้เราเข้าใจว่าอันนี้เป็นสมมุติแค่ชั่วคราวนะ ๘๐ ปี ๑๐๐ ปีตาย เทวดาก็ตาย ทุกอย่างนี้เป็นอนิจจังทั้งหมด

ความเป็นอนิจจังทั้งหมด คือว่าเป็นสมมุติทั้งหมด โลภียะใจ โลภียะคือความไม่จริง เป็นสมมุติ เป็นชั่วคราว ของชั่วคราวของปลอม ของใช้ชั่วคราว แต่ธรรม ! ธรรมครอบสามโลกธาตุนะ ใจนี้ว่าง ใจนี้หลุดไปเลย สามโลกธาตุนี้

ครูบาอาจารย์บอกว่าเวลาถ้าใจมันหลุดพ้นไปแล้ว เหมือนกับปลา มันว่ายไปกลางอากาศ เหมือนกับปลา เหมือนกับมังกร มันลอยไปในอากาศ ไม่มีความติดข้องอะไรทั้งสิ้น มันกว้างสามโลกธาตุ คิดดูว่าสามโลกธาตุ เราเห็นแค่จักรวาลเดียวนะ เห็นแต่โลกที่เป็นวัตถุเท่านั้นเอง แล้วโลกที่เป็นทิพย์ละ แล้วสามโลกธาตุนี้หัวใจที่หลุดพ้นมันเป็นภาชนะบรรจุสามโลกนั้นไว้ มันใหญ่กว่านั้น มันครอบคลุมไปหมดเลย หลุดพ้นจากวิภวัญ อันนั้นถือว่าเป็นธรรมใจ

แต่ธรรมอันนั้นมันธรรมสุดยอดของศาสนาพุทธเรา แต่ธรรมประจำใจของเรา ธรรมประจำใจก็สี่ สี่ สี่อะไรนี่ เพื่อความจะยื่นมือออกไปมันก็หดเข้ามาใกล้เข้ามา นิดหนึ่งเพราะว่าสี่มันบังคับไว้ สี่มันกั้นไว้เห็นใหม่ สี่มันกั้นไว้ สี่ธรรม !

ธรรมนี้เป็นธรรมของหยาบๆ อย่างเช่น ธรรมอย่างหยาบเห็นใหม่ มันมีอย่างหยาบอยู่ มันมีอย่างละเอียดขึ้นมาไม่ได้ ถ้าธรรม.. คำว่าธรรมมันมองแล้วมันเข้าใจใจ มันถึงมองแล้วเหมือนว่า ที่ว่ามันดูแล้วมันตกลงใจ ใช่ไหม ประมาณว่ามันพูดแล้วถ้าคนฟัง..

เมื่อวานมันจะฟังแล้วแปลกๆ เนาะ เหมือนกับว่า เอ๊ะ โลกนี้ผิดไปหมดเลย ทำไมเขาผิดไปหมดเลย ไอนั้นก็ผิด ไม่ผิด ! ไม่ผิด ! ถ้าเป็นตามความเป็นธรรมไม่ผิด แต่ว่าถ้าคนมีหูมีตามันมองแล้วเหมือนเด็กเล่นขายของจริงๆ เหมือนกันเลย แต่เราไปยึดกันว่า เป็นจริงเป็นจัง

พอเรายึดสังเกตได้ใหม่ ของที่มีอยู่กับเรา ถ้าเราเคยมีนิสัยอย่างไรมาก่อนแล้วแต่ เช่น เราเคยเที่ยวเตร่แล้วเราก็กเลิกลงไป เราจะมาคิดเลยว่า เอ้ เมื่อก่อนเราบ้าไปได้อย่างไร เราเคยหลงอะไรอยู่ แล้วเรามาเข้าใจตามความเป็นจริงแล้วเราปล่อย เราจะเข้าใจว่า เอ้ เมื่อก่อนเราบ้าไปได้อย่างไร

อย่างเช่น เราเมื่อก่อนนะ เด็กๆ นะชอบแข่งรถ นอนนะ บิดแข่งรถนี่ มาคิดเดี๋ยวนี้สิ ไปทำอย่างนี้ได้ไหม นอนไปนะ นอนไปนี่ แค่อะไรวินาทีตาย ! แต่มันก็ทำได้ แต่มาคิดถึงตอนนี้ก็คิดถึงตอนนั้นแล้วมันเสียว

นี่ก็เหมือนกัน เรามองกลับไปในโลกที่ว่าเขาหมุนจนหัวปั่นนั่นนะ แล้วเรามองสิเหมือนกัน ถ้าเราอยู่ในสภาพนั้นเราเข้าไปปั่นกับเขา เราก็เป็นเฟืองตัวหนึ่งในเครื่องยนต์นั้น ถ้าเราหลุดออกมา เอ้ เมื่อก่อนทำไมบ้าไปกับเขา มันจะว่าอย่างนั้นนะ เอ้ เมื่อก่อนทำไมเราบ้าอยู่กับเขาละ

พอความเห็นที่ปัญญามันมาแก้ไอ้ความยึดติด มันถึงจะเข้าใจตรงนี้ ถ้าความเห็นอันนี้มันมาแก้ปัญญาการยึดติดนี้ มันก็ว่าอันนี้เป็นความจำเป็น เห็นใหม่คำว่าโลกียะ โลกียะมันเป็นการมัดหมดเลย ฟาดมันหมดเลย ฟาดมาเหมือนกับเราเอามือโอบพวกกาวพวกแป้งเข้ามา มันจะติดตามเนื้อตามตัว เหนียวเหนียวหนับไปหมดเลย นี่โลกียะ เป็นปัญญาที่ติดเหนียว เป็นปัญญาที่กว้านเข้ามา ผูกพันเป็นการผูกมัด โลกเป็นความผูกมัดเป็นการผูกมัดใจ

แต่ธรรมนี้ โลกุตตระเห็นใหม่ พันนี้ พัน ! โลกุตตระพ้นจากโลก ธรรม ! ธรรมคือพ้นจากโลก พ้นจากความติด ความผูกมัดใจ เห็นใหม่ปัญญานี้แก้ความยึดติด แก้ความผูกมัด อย่างเช่นคำว่าพ่อแม่ลูก ลูกนี้ถูกต้องนะ ธรรมอย่างหยาบๆ นี่แน่นอน ฟังให้ดีๆ การกตัญญูนี้เป็นธรรมอย่างประเสริฐ ความกตัญญูรู้คุณนี้ ประเสริฐสุดนะ นี่ธรรมอย่างหยาบๆ

แล้วมาอยู่ในพระสูตรสิ มีฉณระ ฉณกับแม่ แม่มาบวชด้วยกัน แม่กับลูกมาบวชด้วยกัน แล้วลูกเป็นฉณไปอยู่ในป่า ไปอยู่กับครูบาอาจารย์ในป่า ไปภาวนาจนสำเร็จเข้ามา ไอ้แม่ก็อยู่ในเมือง ผู้หญิงนี้เป็นภิกษุณี รักลูกมาก คิดถึงแต่ลูกนะ คิดถึงแต่ลูก

ก่อนหน้านั้นในพระสูตร วันนั้นไปบิณฑบาตในราชคฤห์หรือเมืองอะไรจำไม่ได้ เจอลูกเดินมา ความผูกพันไง ความผูกพันนี้ ร้องให้วิ่งเข้าไปหาลูกเลย ลูกเป็นพระอรหันต์ “ถ้าเราไอ้โลมปฏิโลมมันก็ได้แค่โลกนี้ ได้แค่โลกนี้เอง แต่ถ้าเราพูดคำหนักนะ แม่จะหุดาสว่าง”

พอเข้ามาใกล้ลูกเอ็ดแม่เลย “จะเป็นแม่เป็นลูกอะไรกัน จะมาเป็นแม่เป็นลูกอะไรกัน นี่เป็นลูกของพระพุทธเจ้านะ มาผูกพันอะไร” เพราะอารมณ์มันยึดติดใจ พอลูกเอ็ดแม่ว่าความเป็นแม่กับลูกมันขาดกันตั้งแต่ตอนบวชแล้ว นี่เป็นฉณแล้ว แม่ก็ส่วนแม่ ไม่เกี่ยว มันเป็นคนละชั้นนะ อย่างนี้นะภคฺฐัสถัโฆโหม เพศของหญิง เพศของชาย นี่เพศของพระ นี่ไม่ใช่เพศชายเพศหญิง นี่เพศของพรหมจรรย์ เป็นลูกตถาคตศาสดาบุตร

แล้วเอ็ดอย่างนั้นไป แม่เสียใจมาก กลับไปนอนเสียใจมากเลย หลงรักลูกมาเป็นสิบๆ ปี ห่วงอาลัยคิดถึงลูกไป พอเจอหน้าลูกจะทักสักคำก็ไม่มี ลูกกลับเอ็ด ด้วยความเสียใจใจ ความเสียใจก็หมุนกลับ หมุนกับภาวนาไป นี่เห็นใหม่ได้ไปทั้งลูกและแม่ เป็นพระอรหันต์ทั้งคู่เลย เห็นใหม่ถ้าความกตัญญูนี้แน่นอน นั่นกตัญญู แต่นี้ลึกกว่าความกตัญญูใหม่

ถ้าเราใช้แต่ความกตัญญู กฎของความกตัญญูโฆโหม แม่มา แม่เสียใจมาหาลูก ลูกก็ต้องต้อนรับแบบโลกไป มันก็ได้แค่นั้นละ แต่นี่ใช้เทคนิคไป ใช้เทคนิคที่ลึกเข้าไปอีกชั้นหนึ่ง เอ็ดหลายๆ เอ็ดเพื่อประโยชน์ให้แม่หลุดพ้นเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาด้วยเลย

นี่เห็นใหม่ความคิด ความอยาก ธรรมอย่างหยาบ ธรรมอย่างกลาง ธรรมอย่างละเอียด ฉะนั้นถึงว่าถ้าเรามีธรรมเห็นใหม่ เราก็เป็นคนดี ความกตัญญู ความรู้คุณ ความพึ่งพาอาศัย ความเมตตา อันนี้เป็นธรรมทั้งหมด นี่บางอย่างความเป็นธรรมมันก็ต้องมีเทคนิคอีก มันลึกเข้าไปๆ

นี่โลกกับธรรม พอโลกนะ โลกเป็นโลก ธรรมเป็นธรรม เป็นประโยชน์ทั้งหมด ถ้าเราเข้าใจเรื่องธรรมะ เราเข้ามาศึกษาแล้วเรายึดเป็นหลักของเรา มันเป็นทางให้เราผ่านพ้นไปได้ แต่ไม่อย่างนั้นดิคนะ ว่าคนปฏิบัติธรรมแล้วดีใจ

สังเกตได้ไหม เราเห็นนะ นั่งรถมา พวกไปจำศีลกลับมา คอยแต่เรื่องว่าไปวัดนะ เย็นสบายอย่างนั้น เย็นสบายอย่างนี้ เห็นไหมคิดดีใจ เวลาเราไปเที่ยว เราไปทำความผิดกัน นั่นก็เห็นไหม พวกนักเลงหัวไม้ นั่นก็คิดในทางชั่ว แล้วเวลาไปก็ไปติดดี ดี ! ดินี่มัน ดิคนะ ควรหรือ

ทุกข์ควรกำหนด สุขควรเสพอย่างนั้นเลยนะ สุขไม่ต้องไปละมันหรือ เพราะ สุขมันหายาก แต่สุขมันอยู่ชั่วคราวมันจะเจือจางไปเอง นี่สุขควรกำหนดคนะ ดีควรเสพ แต่เสพไว้ภายในสิ อย่าเอาดีมาฟาดฟันกันสิ

แบบไปภavana ไปอยู่จำศีลแล้วกลับมามีความสุข มีความร่มเย็น คุยลั่นรถเลย มัน น่าอายใจ เหมือนเรา พวกเรามาเอานี้หรือคนมีสติ นี้หรือคนนักภavana นี้หรือความดีจริงหรือ อันนี้มันก็แค่โลก ไอ้แค่นี้ ไอ้แค่นี้มาให้เขาเหยียบย่ำอีกต่างหาก มันไม่ใช่ ความดีแท้หรือ

เห็นไหมนี่ดีควรคิด แต่ไม่ใช่คิดมาอย่างนี้ ว่าทำความดีแล้วโลกเขาจะสรรเสริญ ไม่มี ! เมื่อก่อนเห็นไหมที่มีโยมมา เขาบอกเลย “หลวงพี่ เขาถือปิ่นโตมา เดินมาที่วัด ทำไมคนเขาแซว คนเขาล้อเลียนมากมาย” บอกว่า “แม่แต่นะ เขาล้อเลียน เขาแสดงออก แล้ว แม่แต่ว่าถ้าเขาไม่พูดออกมามันก็เจ็บปวด มันก็เจ็บปวดในหัวใจ มันเจ็บแปลบไป”

อย่างเช่น เราไม่เคยไปวัด ไม่เคยทำอะไรเลย แล้วมีคนทำความดีต่อหน้าเราอย่างนี้ ธรรมคาหัวใจมันจะเจ็บแปลบ มันจะปวดแปลบในหัวใจ แต่มันได้พูดจาแซวคนอื่น เข้าไป มันทำให้มันสบายใจไป มันอัดอั้น มันต้องพูดออกไปหน่อยว่าฉันก็มีความดี ความดีที่ฉันไม่ไป เอาความชั่วมาเป็นความดีไป คนเข้าใจความผิด เข้าใจว่าฉันนี่มีฐานะ

แต่ไอ้การที่เขาทำนั้นเป็นการทำความผิด ความเข้าใจไม่ใช่ความจริง ! ความเข้าใจว่าฉันทันโลก ฉันไม่โดนพระหลอก ฉันไม่ต้องไป ใจไหม นี่เห็นไหม นี่ความเข้าใจ แล้วเขาถือด้วยนะว่าตัวเองมีปัญญา แต่พอคนโดนแซวเขาก็เสียใจนะ

เราบอก ไม่ต้องหอรอก แม้แต่เราเดินถือมาเฉยๆ นะ ถือปิ่นโตเดินผ่านมาเขาก็คิดแล้ว คนมีตามี คนมีความคิดมี เขาก็คิดแล้วเพราะในใจ ความดีใครก็รู้ แต่มันทำไมไม่ลง เพราะความดีนี้มันต้องฝืนกิเลส มันต้องฝืนกิเลสนะ

โทษนะ อย่างเช่น โยมมานี้ มาทั้งหมดเลยอย่างนี้ ชาวบ้านเขาไม่ว่าหอรอก พวกนี้บ้า ! มากันทั้งหมดเลยนะ ไปมันเรื่อย นี่เห็นใหม่ปากคนก็ว่าไป เรื่องของเขา ถึงบอกว่า แม้แต่ใจเราจะมายังลำบากอยู่แล้ว แล้วยังมีคนอื่นมาเที่ยวทำให้เราแบบว่ายากขึ้นไปอีก นี่แหละความติดของโลกไง

ความเข้าใจไม่ใช่ความจริงนะ ความเข้าใจที่เข้าใจ ความจริงมาคู่กันว่าอย่างนั้นเลย ถึงเวลาคู่กัน สุขอยู่ที่ใจ ทุกข์อยู่ที่ใจ ใจนี้เป็นผู้ไปไง อย่างเช่น ไปนี้ ไปก็ไปในสมมุติอีก ไปเกิดเป็นเทวดา ไปเกิดเป็นเทวดาเป็นทิพย์ แต่ก็สมมุติด้วยทิพย์เพราะมันต้องตาย เทวดาต้องตาย พรหมก็มีอายุต้องสิ้น เห็นใหม่มันก็ยังเป็นสมมุติ โลกสมมุติอยู่ สมมุติทั้งนั้นเพราะมันแปรปรวน เป็นอนิจจัง ทุกอย่างเป็นอนิจจังทั้งหมด

แต่ธรรมะเราสอนถึงบอกว่า พ้นออกจากอนิจจังไปเลยละ ไม่ใช่อัตตา ! เพราะอัตตามันก็เป็นอนิจจัง ทุกอย่างเป็นอนิจจังทั้งหมด อัตตา.. อนัตตา.. มันคงที่ไม่ได้ ไม่มีอะไรคงที่เลย ยกเว้นหัวใจนะ อย่างคงที่นี้ อย่างเช่น วัตถุนี้มันคงที่ไม่ได้เพราะมันบอบสลาย หัวใจนี้มันเป็นนามธรรม แล้วมันพ้นจากกิเลสแล้วมันถึงคงที่ไง ไม่มีอะไรเข้าไป เจือจางมันได้เลย พอ.. พอนะ

มีคนเขาพูดกัน เราบิณฑบาตออกไป เขาบอกเลยละ เรามั่นคนจนไว้ย จะให้เศรษฐี เศรษฐีมันไม่เอา เขาว่านะ เขว่าเป็นพระเศรษฐีไง มันไม่รู้หรือว่าพระจนขนาดไหนนะ แต่พระพอไว้ย พระไม่เอา เขาแซว เขาบอกว่าเรามั่นคนจน เหอะๆ อย่าไปให้เขาเลย เขาพวกเศรษฐี

มันไม่รู้หรือว่า เหอะๆ ในวัดเราจะมီးอะไรบ้าง ไม่มีอะไรเลย แต่หัวใจมันเต็มคือมันไม่เอา มันพอ มันเลยคุณเป็นเศรษฐีเห็นใหม่ ขนาดพระจนๆ กันนี่เขาว่าเศรษฐีเพราะไม่เอาของเขา แต่ถ้าพระมันจนมันคว่ำหมดเห็นใหม่ เศรษฐีขนาดไหนถ้าใจมันเปิดมันไม่พอหอรอก เขาแซวมาเลย

เรามันคนจนโวย เศรษฐีเขาไม่เอา เออๆ คนรวยเขี้ยว มันรวยที่ไหน ใจคนมัน ผูกพันนะ บิณฑบาตอย่างนั้นเลย บางคนมาใส่บาตรบ่อย พอเขาใส่บาตรเสร็จเห็นไหม ใจมันผูกพันว่าโลกสมมุติเนี่ยหมายความว่า ถึงบอกว่ามันเป็นสมมุติไง ตายไปแล้วถ้ามัน เกิดภพใก้ๆ เราอาหารมันเหมือนกัน

จะพูดเรื่องอาหาร มีหลายบ้านนะเขามาใส่บาตร เขาใส่ข้าวต้มไง เมื่อคืนฝันว่าที่บ้านเขาอยากกินข้าวต้ม เอะๆ เขาตายไปแล้ว... มาใส่บาตร ใส่บาตรหลายบ้าน เขาฝันว่าข้าวต้ม เอ๊ะ พระอยากกินข้าวต้มหรือคนอยากกินข้าวต้มไม่รู้แน่ เขาใส่บาตรไง

วันนั้นใส่บาตรเลย เขามาใส่เลย บอกว่าฝันว่าพ่ออยากกินข้าวต้ม แล้วเมื่อสองวันนี้บ้านนี้ก็ใส่บาตร ฝันว่าพ่ออยากกินข้าวต้ม ใส่บาตรๆ เห็นไหม นี่ตายไปแล้ว นี่ ความผูกพัน ถึงว่าถ้ามันเป็นสมมุติเนี่ย ที่ว่าเราตายแล้วไม่เกี่ยวกัน เกี่ยวกันในภพใก้ๆ แต่ถ้ามันไกล มันยืดยาวออกไปละ มันไม่เกี่ยว อันนี้ถึงเรียกบารมีไง

เขาถึงบอกว่า “ไม่มี.. ภพชาติไม่มี” อย่าไปเชื่อมั่น.. อย่าไปเชื่อมั่น.. ความจริง ความผูกพันมันยังมีอยู่ ความผูกพันมันส่งเสริมกันมา ส่งเสริมกันมา ความดีมันส่งเสริมกันมา ต้องมีกรรมร่วมกัน ไม่มีกรรมร่วมกันไม่มาเกิดร่วมกันอย่างนี้เด็ดขาด กรรมมัน ส่งเสริมมา มันให้ได้ถูกคิดใจ.. ถูกคิด

อย่างเช่น พระสารีบุตรท่านเป็นโรคท้องเสีย ตอนเช้าต้องฉันทันข้าวยาคุ ข้าวยาคุนี้ มันเป็นยา มันดีม่อ่นๆ เป็นยาด้วย แล้วมันจะบำบัดพวกท้องเสีย พระสารีบุตรต้องฉันทันทุกเช้า ตอนนั้นมันหมด นี่ท่านก็ปวดท้อง ท่านเป็นไข้อยู่ พระโมคคัลลณะมาเยี่ยม

“อ้าว ไปทำอะไร”

“มันป่วย”

“ทำอะไรถึงหาย ต้องการอะไร”

“ธรรมดาต้องกินข้าวยาคุ ต้องฉันทันข้าวยาคุ แล้วตอนนี้มัน ไม่มี”

พระโมคคัลลณะ เพราะวินัยสงฆ์ห้ามไว้ ของมันไม่บริสุทธิ์ ห้าม ! พระโมคคัลลณะคลใจเทวดาเลย เทวดาก็ฉลาดใจมาที่โยมเลย ตอนเช้าโยมก็ทำข้าวยาคุถวายพระมาเลย

แล้วเอามาถวายพระสารีบุตร พระสารีบุตรไม่ยอมฉัน บอกว่าของนี้ได้มาจากการคลใจ มันก็ยังเป็นมิถิลาอาชีพใจ ของที่ไม่บริสุทธิ์ไม่ฉัน นี่การคลใจเห็นใหม่ แบบว่ามันคลใจ มันยังวนกลับมาได้ นี่ความผูกพัน ความใกล้ชิด นี่หัวใจมันถึงว่า มันคลใจ

แต่เวลาอย่างเราพวกเรื่อญาติ พวกนี้มันไม่คลใจหรอก มันถือว่า อย่างเช่น เราเป็นพ่อ ไข้ใหม่ เราตายไป เอาอยากอะไรถ้าเราคิดต่อลูกได้เราก็ตัดต่อเพราะเราถือสิทธิ์ใจ ถือสิทธิ์ว่าเรามันเคยสัมพันธ์กันมา กรรมมันสัมพันธ์กันมา มันก็สัมพันธ์มา มันก็มาอย่างนี้ มาเอาได้ มาขอไม่ใช่มาเอา

แต่ถ้าไม่เคยสัมพันธ์กันมาไปเข้าฝันเขา ไปอะไรเขา เขาไม่รู้เรื่องหรอก เขาไม่รู้ แต่ถ้าสัมพันธ์กันมันจะรู้เลย เพราะเรามีอะไรหลุดออกไปจากเราไข้ใหม่ อย่างเช่น ญาติ เราเสียไปอย่างนี้ เราจะจำได้ พอมาปั้มมันก็นึกออก มันก็ไป แล้วจะไปเข้าฝันหรือจะไปฝัน คนที่แบบว่ามีโอกาสใจ

อย่างเช่น คนไหนเป็นคนบุญจะไปเข้าฝันคนนั้น ลูกมี ๕ คน อีก ๔ คนไม่เคยทำอะไรเลย อีกคนหนึ่งเป็นคนดี จะไปเข้าคนนั้นล่ะเพราะคนนี้จะให้ใจ ขนาดเขาเป็นจิตแล้ว เขาต้องเห็นว่าอันไหนมีโอกาสใจ โอกาสอยู่ตรงไหนเข้าตรงนั้นแหละ เข้าตรงนั้น เพราะมันกระหาย มันอยาก ถ้ามันใกล้ชิด

แต่ถ้าไม่มาเลยหรือว่าเขาไม่มาแล้วนะ.. ไม่มา อย่างเช่นเรา ไอ้โฮ อาหารอย่างดีเลย แล้วเขาไปหาอาหารอย่างไม่ดีมาให้เรา เราจะกินไหม เราก็ไปกินอาหารอย่างดี อย่างดีหมายถึงว่าเราทำมา เราเปิดตู้เย็นดูมา เต็มตู้เย็นเลย พร้อมไว้ทั้งนั้น นี่ก็เหมือนกัน เราทำบุญกุศลของเรา เราฝังมาเป็นของเราเลย เวลาไปมันก็แนบกับใจเราไป ทำไมต้องไปขอเขา มันเป็นอีกชั้นหนึ่งต่างหาก แต่ถ้าไม่มีเลยอดอยากก็ต้องขอเขา

อันนี้มันเป็นวิญญูะ นี่เห็นใหม่เป็นวิญญูะ แต่ถ้าเราทำบุญกุศลของเราไม่ต้องไปห่วงวิญญูะ แล้วเราไปขอเรา เออ.. ของเราเลย ถึงว่านี่โลกกับธรรมใจ โลกเป็นที่ผูกมัด เป็นที่ยึดติด แต่ธรรมเราไปดีด้วย แล้วยังไปเสวยสุขข้างหน้าอีกด้วย แล้วไปเอาสุขเป็นเครื่องดำเนินไป พระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น ธรรมะสอนอย่างนั้น

นี่พระพุทธเจ้าตรัสรู้เอามาสอนนะ อาจารย์บอกไง ศาสนาพุทธเรานี้เป็นศาสดาที่
สิ้นกิเลสแล้ว กับศาสนาต่างๆ ศาสดาผู้มีกิเลสสอนไม่มีทางถูกต้องหรือ ไม่มีทาง !
ศาสนาผู้มีกิเลสสอน มันมีกิเลสอยู่ในตัวมันจะเอาอะไรมาสอน มันก็ไปจินตนาการ เป็น
ปรัชญาไป

แต่ของเราพระพุทธเจ้าสิ้นกิเลส พุคถูกต้องทั้งหมด แล้วมันอยู่ในตำรา เราศึกษา
ใคร่ครวญ แล้วถ้าเราไม่เชื่อพระพุทธเจ้าเราจะเชื่อใคร เป็นชาวพุทธไม่เชื่อพระพุทธเจ้า
ไม่เชื่อปัญญาพระพุทธเจ้า หมคสิทธิ์ ! ตายเปล่า นี่เราเชื่อปัญญาพระพุทธเจ้าต้องมาทำ
ความดีใจ เพื่อให้ไป ไม่ใช่มีเฉพาะที่นี้ มันจะมีไปข้างหน้าอีก เราเตรียมเสบียงของเราไป
เตรียมไปพร้อมๆ มันก็เลยแบบว่าทางโลกใจ

อาจารย์บอกว่าปริญาเอกเห็นใหม่ เอกก็ลืมตาหนึ่ง เพราะว่าเอกก็ลืมตาเดียว
เพราะโลกนี้สำเร็จ แต่ถ้าปริญาเอกด้วยแล้วเข้าใจ อย่างเช่น พวกผู้ใหญ่เขาไปหาครูบา
อาจารย์ ปริญาเอกหรือว่าประสบความสำเร็จทางโลกด้วย แล้วประสบความสำเร็จทาง
ธรรมด้วย คือว่าไปข้างหน้าด้วย ลืม ๒ ตาใจ นี้ยิ่งยอดใจ ตาโลกและตาธรรม ต้องเข้าใจ
อย่างนั้น (เทปสิ้นสุดเพียงเท่านี้)